

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/44/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210959
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210959.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4C/234/2012-88 zo dňa 25.10.2013, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uložiť odporcovi zaplataenia majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej navrhovateľovi tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Liptovský Mikuláš. Nesprávnosť úradného postupu mala spočívať v okolnosti, že v exekučnej veci (navrhovateľa ako oprávneného) vedenej súdnym exekútorom JUDr. Máriou Krasňanovou pod sp. zn. Ex 318/2007 exekučný súd nerozhodol v zákonnej 30-dňovej lehote o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora.

Súd prvého stupňa vychádzal zo zistenia, že dňa 3.4.2007 bola exekučnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Márie Krasňanovej o udelenie poverenia na výkon exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu SR Bratislava SR 6448/06 zo dňa 12.12.2006. K vydaniu poverenia došlo 18.4.2007, neskôr v priebehu exekučného konania, a to dňa 21.11.2010 oprávnený predložil exekučnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora. Výzvou zo dňa 16.12.2010 Okresný súd Liptovský Mikuláš vyzval súdneho exekútora na zaslanie exekútorského spisu EX 318/2007 a na špecifikáciu trov exekúcie. Vyjadrenie súdneho exekútora bolo súdu doručené 5.1.2011. Exekučný súd uznesením č.k. 6Er/263/2007-32 zo dňa 18.8.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 3CoE/45/2011-49 zo dňa 13.12.2011 exekúciu zastavil, vôbec teda nerozhodoval o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Z tohto dôvodu podľa okresného súdu nie je preukázaný tvrdený nesprávny úradný postup (existencia prieťahov) ako základný predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

O náhrade trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 2 O.s.p. tak, že procesne úspešnému odporcovi náhradu trov nepriznal, nakoľko tento si ich nevyčísľil a z obsahu spisu ani nevyplýva ich vznik.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, domáhajúc sa zrušenia rozhodnutia a vrátenia veci okresnému súdu na nové prejednanie. Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie a v danej spojitosti súdu vytýkal, že navrhovateľ nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť vyjadriť sa k týmto dôkazom a prednesom a nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Za takejto situácie došlo podľa odvolateľa k degradácii zásady kontradiktórnosti konania.

Namietal, že elektronicky na mailovú adresu súdu podal návrh na zrušenie pojednávania odôvodnený skutočnosťou, že všetci sudcovia daného okresného súdu sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania vo veci. Súd sa však nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval predloženú žiadosť o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Vychádzal z mylného skutkového stavu, bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti a nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O. s. p., v dôsledku čoho viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritorne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Správne mal okresný súd vec predložiť na rozhodnutie o pridelení inému súdu. Navrhovateľovi však vôbec nebolo predložené rozhodnutie o vylúčení, resp. nevyvylúčení sudcov okresného súdu, pričom v prípade nevyvylúčenia sudcov by sa navrhovateľ bránil podaním sťažnosti na Ústavnom súde, za okolností ich vylúčenia by bolo zrejmé, že o veci rozhodoval nezákonný sudca. Bez vydania akéhokoľvek rozhodnutia však bola možnosť jeho obrany pred zákonným sudcom odňatá a celkom zmarená.

Zároveň odvolateľ poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. V konaní pritom môže vylúčený sudca urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávania práva na nestranný súd.

Súdu prvého stupňa navrhovateľ vytýkal viacero omylov, z ktorých „príkladmo“ uviedol konštatovanie súdu, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odvolaní prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Za nepochybne preukázaný považuje nesprávny úradný postup exekučného súdu, ktorý bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní a nerozhodol o návrhu navrhovateľa v zákonnej lehote. Zároveň nesprávny úradný postup súdu spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich. Konajúci súd sa musí preto vysporiadať so všetkými vytýkanými zločkami nesprávneho úradného postupu, v napadnutom rozhodnutí tomu tak nie, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1,2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti predovšetkým pojmovo však predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ

riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu sa vyjadriť a bol by poučený (aj) o predbežnom právnom posúdení - § 118 ods. 2 O.s.p.). V tejto súvislosti sú potom ďalšie tvrdenia i námietky navrhovateľa dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezpredmetné.

Vyjadrenie odporcu k veci bolo navrhovateľovi doručené 11.6.2013 Termín pojednávania (25.10.2013) prvostupňový súd opakovane určil po tom, ako bolo prvé pojednávanie odročené na základe žiadosti navrhovateľa o prerušenie konania a krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Navrhovateľ opätovne požiadal o odročenie pojednávania deň pred určeným termínom, v tomto prípade z dôvodu kolízie termínov pojednávania.

Okresný súd v súlade s konštantou aplikačnou praxou vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý (§ 119 ods. 1 O.s.p.). Navrhovateľ predvolanie na iné súdne pojednávanie nepreukázal a ani len netvrdil, že mu bolo doručené skôr, než predvolanie v danom súdnom konaní. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväziť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať i v neprítomnosti účastníkov konania. Odlíšne chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prietahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Ustanovenie § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. predvída riešenie opísanej procesnej situácie (nesúhlas súdu s uplatneným dôvodom požadovaného odročenia) oznámením účastníkovi (na jeho elektronickú adresu), ako súd posúdil návrh na odročenie pojednávania. V dôsledku postupu navrhovateľa, ktorý o odročenie pojednávania požiadal mailovou poštou v čase 18.58 hod. (po pracovnej dobe) v deň bezprostredne predchádzajúci vytyčenému pojednávaniu (začínajúcemu ráno o 8.15 hod. na súde, ktorého sídlo je 295 km od sídla právneho zástupcu navrhovateľa), stalo sa využitie daného ustanovenia bezpredmetným a nie je vadou (§ 212 ods. 3 O.s.p.), ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa (správne) postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevylúčení. Odvolateľ v návrhu na odročenie pojednávania ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevylúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

Opomenúť nie je možné ani výsledky aktuálnej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (napr. I. ÚS 88/2013 z 6.2.2013) vo vzťahu k (neúspešným) ústavným sťažnostiam navrhovateľa v obdobných prípadoch.

Neopodstatneným je tvrdenie odvolateľa, že mu nebolo doručené (resp. vôbec vydané) rozhodnutie o vylúčení, resp. nevylúčení sudcov. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 5.4.2013 boli navrhovateľovi doručené uznesenia Krajského súdu v Žiline č. k. 5NcC 65/2012-15 zo dňa 28.2.2013 o nevylúčení sudcov (vrátane zákonnej sudkyne) OS Liptovský Mikuláš (okrem JUDr. Žiškovej) z pojednávania a rozhodnutia veci. V rozpore s uvedeným tvrdením navrhovateľa je napokon jeho ústavná sťažnosť, založená práve na predmetnom rozhodnutí Krajského súdu.

Vo väzbe na samotné meritórne posúdenie daného prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu ku vecnému dôvodu, ktorý okresný súd viedol k zamietnutiu návrhu. Vo svetle týchto skutočností je nenáležitým odvolacie tvrdenie o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu ako

celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia, súd uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov, procesný stav v posudzovanej exekučnej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré na danú vec aplikoval a objasnil z akých úvah pri formulovaní právnych záverov vychádzal. Nadväzne ide výlučne na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k žiadnemu z vecnej argumentácii, na ktorej okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie, odvolateľ nepredložil relevantnú, resp. akúkoľvek protiargumentáciu. Fakticky sa obmedzil na všeobecné konštatovania („nesprávny postup spočíva v niekoľkých skutočnostiach“, „konajúci súd sa musí vysporiadať s všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu“), ktoré sú len opakovaním žalobného návrhu a to bez relevantnej reakcie na konkrétny nosný dôvod meritórneho rozhodnutia.

V tejto spojitosti tiež platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmavať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Zároveň však platí aj úsudok, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu odvolacia námietka spočívajúca v tvrdení, že okresný súd pochybil „keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“, nekorešponduje s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Odvolací súd preto nemá právny dôvod, resp. možnosť zaoberať sa predmetnou odvolacou námietkou, nakoľko nemá podklad v napadnutom rozhodnutí, takéto tvrdenie okresný súd nevyvodil a ide o zjavné pochybenie odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov.

Pokiaľ navrhovateľ nadväzne v odvolaní uvádza, že „v odôvodnení prezentované časové úseky (bez bližšej konkretizácie o ktoré časové úseky sa má jednať) nenasvedčujú“ konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt, okrem vyššie uvedeného záveru (že napadnuté rozhodnutie takéto konštatovanie neobsahuje) platí, že časové údaje tak, ako ich uvádza prvostupňový súd zodpovedajú skutkovému stavu a vyplývajú z pripojeného exekučného spisu.

Nemožno z pohľadu odvolacieho súdu tiež poznamenať, že formulovanie odvolacích dôvodov „príkladmo“ je z pohľadu rozhodovacej praxe odvolacieho súdu ojedinelým zjavom, predovšetkým s ohľadom na zastúpenie navrhovateľa advokátom, t.j. osobou znalou práva.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené (v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je krajský súd viazaný konkrétnymi dôvodmi odvolania) a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu ani žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .